

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 17 0 P 131433 25 Gž
Bihać, 19.09.2025. godine

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Fikrete Hadžić kao predsjednika vijeća, Muhameda Cimirotića i Vlatke Ivaniš kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D. S. iz B., ul... koga zastupa punomoćnik Alen Mešić, advokat iz Bihaća, ulica Bosanska broj 13, protiv tuženog M. D. iz. S.M. ul..., koga zastupa punomoćnica Edisa Mahić Alagić, advokatica iz Bihaća, ulica Hasiba Kambara broj 2, radi naknade nematerijalne štete, vrijednost spora 3.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bihaću 17 0 P 131433 23 P od 04.03.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 19.09.2025. godine donio je

P R E S U D U

Žalba se odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troška za sastav žalbe i takse na žalbu ukupnom iznosu od 440,00 KM.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 240,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da tužitelju zbog povrede ugleda i časti iznošenjem uvreda prema tužitelju, na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od 1.500,00 KM, sa zateznom kamatom od donošenja prvostepene presude do isplate te je tuženi dužan trpjeti da se uvod i izreka te presude objave u jednom nedjeljnom i dva dnevna lista o trošku tuženog, te obavezan tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka, a odbijen zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka.

Protiv te presude žalbu je izjavio tuženi pobijajući je u cijelosti zbog svih zakonskih žalbenih razloga sa prijedlogom da se žalba uvaži, uz zahtjev za naknadu troška za sastav žalbe u iznosu od 240,00 KM i troška sudske takse na žalbu u iznosu od 200,00 KM.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava sve žalbene razloge i predlaže odbijanje žalbe uz zahtjev za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu u iznosu 240,00 KM.

Žalba nije osnovana.

Ovaj sud ispitao je pobijanu odluku u granicama žalbenih razloga i po službenoj dužnosti te odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Predmet spora je zahtjev za naknadu nematerijalne štete zbog povreda ugleda i časti iznošenjem uvreda od strane tuženog prema tužitelju.

Prvostepeni sud je ocjenom izvedenih dokaza utvrdio bitne činjenice, koje ni žalbom tuženog nisu sa uspjehom dovedene u sumnju, te žalbeni sud uzima da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno.

Iz utvrđenih činjenica slijedi da je tužitelj visoki službenik organa Grada B., da je tuženi, koji je po profesiji novinar, na web portalu označenom kao „...“ dana 31.10.2022. godine objavio tekstove „pod nazivom „Nevinost gradonačelnikovog S. Himen službeničke čednosti „budućeg“? kandidata POMAK-a za gradonačelnika ne može „skinuti“ tamo neki novinar“, sud je utvrdio da se u sadržaju članka, između ostalog navodi: „Naime, S. kao državni službenik, „u mantilu žutom skrojenom bez veze“, mora ostati „virgo intacta“. Taman posla da mu Himen službeničke čednosti „skine“ tamo neki novinar koji se, sram ga i stid bilo, nešto previše raspituje za vikendicu njegovog prijatelja i tužioca A. T.. -...i S. u (navodom) postupku na ovo pitanje konstruktivno i pod abdestom odgovorio kao i predsjednik CIK BiH S. A. S. H. „nisam Allaha mi“. Za mene nema sumnje da je D. S., upravo taj korpulenti David Copperfield ... administracije koji je na određen način dojavio ahababu T. sadržaj mejla koji je dobio da kao državni službenik u upravnom postupku riješi kako je „rekao Zakon“, a ne da moj mejl bude prvo predmet „opservacije“ krajiškog E. N.. – S.: Bucmasti David Copperfield ... administracije? – ili je S. „buržujski“ državni službenik – klaun, šarlatanski sklon neradu sa mentalitetom podkazivača i špijuna „(ne tvrdim, nego pitam)...“.

Nadalje da je na istom portalu dana 28.10.2022. godine objavljen tekst: „Ovo je istinita i tužna priča o rukovodećem državnom službeniku Grada B., D. S. i njegovom prijatelju ali i rukovodećem tužiocu Tužilaštva ... A. T., a tekst koji slijedi produkt je privatiziranja državnog položaja, bahaćenja i iznad svega, podcjenjivanja pameti i dostojanstva građana. Ujedno ovo je tekst koji će se smatrati i nepoželjnim, jer je pisanje o „facama“ na ovaj način „zabranjeno“, - Nastavak raspleta ovog „slučaja“, po svemu sudeći „piše“ osebujni rukovodeći državni službenik D. S., obzirom da vrlo malo mjesta sumnji ostaje alterantiva da se neko drugi umjesto njega „dokopao“ njegovog službenog mejla“, - Vratimo se rukovodećem državnom službeniku D. S., koji sudeći prema ovom primjeru, vejrue kako je nedodirljiv i da mu se „može“, - Državni službenik S. nije izbjegavao i suzdržavao se od nedopuštenih ili zabranjenih radnji. Državni službenik D. S. je, izgleda, u ovom (mom) slučaju kršio zakon. -...diskriminatorni čef šefa Službe za urbanističko planiranje, građenje, imovinsko- pravne i geodetske poslove Grada B. čime sramoti i državnu službu i gradonačelnika koji ga je imenovao na ovu važnu funkciju. Ali, kao što rekoh, šta ga briga.“

Prvostepeni sud dalje konstatuje da tekst prati portetna fotogradije tužitelja, u majici kratkih rukava, hlačama i mokasinama, sa rukama u džepovima, uslikana u nekoj kancelariji, ispod koje se nalazi tekst, kao pojašnjenje „Bucmasti David Copperfield ...administracije“, te da je na istom portalu dana 23.10.2022. godine pod nazivom: „Satira Ja sam Nes, Eliot Nes,

odnosno Log Nes iz L.“, sud je utvrdio da se u sadržaju teksta, između ostalog, navodi: „...raspituje se da li spremaju tekst o njegovoj vikendici u L. i navodnom nelegalnom priključenju električne energije, a što mu posebno dojavljuje debeli kolega iz ...Gradske uprave“.

U predstojećem obrazlaganju presude, žalbeni sud je, kao i prvostepeni sud, citirali predmetne izjave tuženika u cijelosti kako su objavljene, s time da su iz izjava izdvojeni oni dijelovi koji jesu uvredljiv tekst, uz napomenu da izdvojeni dijelovi teksta čine razumljivu i logičnu cjelinu iz koje se, u vezi sa ostalim tekstom, sa sigurnošću može zaključiti o pravnoj prirodi uvredljivog izražavanja tuženoga, uz elemente i klevete u nekim dijelovima teksta .

Među strankama je sporno da li je navedeno izražavanje tuženog o tužitelju bilo takve naravi da bi predstavljalo klevetu ili uvredu, te da je li tuženi trpio kakvu štetu zbog takvog izražavanja tužitelja.

Žalbeni sud je mišljenja da je prvostepeni sud pravilno utvrdio pravnu kvalifikaciju citiranog izražavanja tuženog u javnom medijskom prostoru kada je isto pravno kvalifikovao kao uvredu u dijelu citiranog teksta.

Da je opisano izražavanje uvreda koju je jasno iskazao tuženi prema tužitelju, ukazuju utvrđene činjenice u postupku kao i temeljni postulati pravne i medicinske nauka i sudska praksa u ovoj oblasti sudovanja. Čast čovjeka je osjećaj vlastite vrijednosti, svojih kvaliteta odnosno pozitivnih ljudskih osobina kao i osobne uvaženosti u okruženju. Kao takva, čast, u čovjeku kao ljudska vrijednost postoji cijeli život, i tiče se psihičkog odnosa pojedinca prema vlastitim kvalitetama, prema svome karakteru i svojim odnosom prema okolini. Uvreda je nedopušteno izražavanje (usmeno, pismeno, i sl.) ili gestikulacija jedne osobe prema drugoj, kojim se nesumnjivo izražava negativni uvredljiv stav o nekoj osobi i time vrijeđa njezina čast.

Dakle, u najkraćem, svako izražavanje o drugom licu, a koje sa sigurnošću može da povrijedi čast i osjećaj vlastite vrijednosti drugog čovjeka predstavlja uvredu. Pri tome se treba imati u vidu da se procjena postojanja uvrede i povrede časti kao posljedice, treba sagledavati ne samo kroz subjektivni i vlastiti osjećaj uvrijeđenoga, već ponajprije kroz objektivne kriterije u smislu - da li bi određeno izražavanje o drugom licu, prema prosječnom shvaćanju okoline i treća lica smatrali da takvo izražavanje zaista jeste podobno za povrijedi ljudsku čast.

U kontekstu prednjega, žalbeni sud prihvata stav prvostepenog suda, da prema konkretnim činjenicama postoji uvreda, jer navedeni tekstovi zasigurno ukazuju na jasnu namjeru tuženoga da u javnom prostoru uvredljivim riječima govori o tuženom, upravo sa namjerom da povrijedi njegovu čast, da ga ponizi, iako u objavljenim tekstovima tužitelj to pokušava prikriti svojim konstatacijama da neke izjave „nisu tvrdnja nego pitanje“ i slično, što je činio samo sa ciljem da bi tuženi stvorio privid da su to njegova razmišljanja i nedoumice. Međutim konkretnost i jasnoća izražavanja tužitelja zasigurno upućuju na cilj da se omalovaži tuženi, da ga se izvrzne ruglu, da se potcijeni, da ga se uvrijedi, da se naglase neke njegove osobine koje tuženi izvrjava ruglu. Takav zaključak ovoga suda proističe iz sadržaja dijelova

teksta: *S. (tužitelju) himen ... čednosti ne može skinuti neki novinar...; S. sramoti državnu službu i gradonačelnika; nije izbjegavao i suzdržavao se od nedopuštenih ili zabranjenih radnji; diskriminatorni šef službe, klaun; debeli, šarlatan..., (uz tekst su fotografije tužitelja).*

Nadalje, kako je naprijed pomenuto, povreda časti je direktno vezana za psihičko stanje uvrijeđenog, u smislu da određeno uvredljivo izražavanje nesumnjivo djeluje na svijest i psihičko stanje uvrijeđenog. U tom smislu medicinski vještačenjem je utvrđeno da su predmetni članci javno objavljeni u medijskom prostoru, izazvali uznemirenost i stvorili jake duševne bolove kod tužitelja, a čija je očita namjera bila da na vulgaran i neopravdano agresivan način diskredituje i omalovaži ličnost, karakter, moralne karakteristike i fizička svojstva tužitelja, sa psihološkim motivom da se tužitelj diskredituje u javnosti. Nadalje, vještak je utvrdio da je opisano izražavanje tuženog uzrokovalo strah, duševnu patnju i bol, traumatizaciju jakog intenziteta i produženog trajanja koji su znatno umanjili njegovu personalnu i životnu funkcionalnost, čime je narušeno psihičko blagostanje tužitelja, na buduće socijalne odnose sa okolinom, te konačno vještak zaključio da je opisanim psihičkim zlostavljanjem značaju narušen ugled, čast i dostojanstvo tužitelja i njegov psihofizički status. Vještak je utvrdio i dao mišljenje da tužitelj jeste trpio duševne bolove jakog intenziteta.

Ovakva stručna psihološka obrazlaganja psihičkog stanja tužitelja kao posljedice uvredljivog izražavanja tuženog, prihvatio je prvostepeni sud kao utvrđene činjenice koje tvore činjenični supstrat ovog spora. S toga i žalbeni sud u cijelosti prihvata činjenične i pravne zaključke prvostepenog suda o tome da citirana izražavanja tuženog jesu uvreda, da jesu izražavanja koja su povrijedila čast tužitelja i njegov osjećaj vlastite vrijednosti kao univerzalnog principa ljudskosti.

Dakle, taj pokušaj tuženog da izbjegne odgovornost tekstom „ne tvrdim, nego pitam,“ nije doveo u sumnju uvjerenje prvostepenog i žalbenog suda u namjere tuženog i cilj iznošenja citiranog teksta. Po mišljenju žalbenog suda, citirane izjave u najvećem dijelu su uvredljivog sadržaja isključivo usmjerene sa ciljem da omalovažavaju i uvrijede tužitelja, a dio teksta da je tužitelj podkazuje i špijun su kleveta, pa u oba slučaja izražavanja koja su kleveta ili uvreda uzrokuju jedinstven oblik nematerijalne štete odnosno trpljenje duševnih bolova zbog povrede ugleda ili časti.

Pravilno je prvostepeni sud primijenio materijalno pravo iz čl. 200. Zakona o obligacionim odnosima, koji propisuje naknadu nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove, zbog povrede ugleda i časti jer je, kako je naprijed obrazloženo, bez sumnje tužitelju povrijeđena čast.

Po mišljenju žalbenog suda, pravilno je prvostepeni sud odmjerio visinu naknade nematerijalne štete, imajući u vidu konkretne činjenice, a posebno one utvrđene medicinskim vještačenjem te imajući u vidu kriterije iz čl. 200. Zakona o obligacionim odnosima i praksu sudovanja u ovoj pravnoj oblasti.

Slijedom prednjeg ukazuju se neosnovani žalbeni navodi i pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Neosnovan je i žalbeni razlog o povredama odredaba parničnog postupka, jer suprotno žalbenim tvrdnjama prvostepena presuda nije proturječna sama sebi i datim razlozima jer sadrži

razloge o odlučnim činjenicama, nadalje prvostepeni sud je ocijenio sve izvedene dokaze pojedinačno i u međusobnoj vezi i jasno naveo koje činjenice je utvrdio, pa žalitelju ne može ostati nejasno zašto je odlučeno u izreci pobijane presude.

Neosnovan je i žalbeni navod o medicinskom vještačenju, jer je vještak dao odgovore na sva sporna, a bitna pitanja spora vezano za uticaj opisanih tekstova na psihički odnos i reakcije na tekstove, te prema pravilima struke dao mišljenje kako je naprijed obrazloženo, što je pravilno prihvatio i prvostepeni sud, a vještačenje nije dovedeno u sumnju ni jednim drugim dokazom.

Neosnovan je žalbeni navod da je izražavanje tuženoga u bilo domeni slobode izražavanje. Ovo s toga što sloboda izražavanja ima razumne granice - dok ne postane smišljena, namjerna i očita uvreda. Utvrđene činjenice ukazuju da je izražavanje tuženoga učinjeno svjesno, namjerno i sa ciljem da se tužitelja uvrijedi – omalovaži, podcijeni, istaknu neke njegove osobine koje tuženi želio naglasiti kao negative sa istim ciljem. Upravo zbog prednjeg - da je izražavanje tuženoga učinjeno svjesno, namjerno i sa ciljem da se tužitelja uvrijedi – omalovaži, podcijeni, na konkretni spor nije primjenjiva sudska praksa na koju se žalba poziva.

Pravilno je prvostepeni sud odlučio i o objavi uvoda i izreke prvostepene presude u javnom nedjeljnom i dnevnom listu, u smislu čl. 199. Zakona o obligacionim odnosima, koja u poglavlju o naknadi nematerijalne štete normira i mogućnost objavljivanje presude, jer svaka osoba ima temeljno ljudsko pravo na poštovanje svoje ličnosti, časti, ugleda, dostojanstva, a uvreda je način povrede toga prava, što uživa pravnu zaštitu.

Pravilna je odluka o zateznoj kamati jer se radi o dospjeloj novčanoj obavezi kada tužitelj ima pravo na zateznu kamatu u smislu čl. 277. st. 1 Zakona o obligacionim odnosima.

Pravilna je odluka o parničnim troškovima za koje je prvostepeni sud dao jasne činjenične i pravne razloge koje prihvata i žalbeni sud.

Slijedom prednjeg žalba je odbijena kao neosnovana, a prvostepena presuda potvrđena temeljem čl. 226. Zakona o parničnom postupku.

Odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška za sastav žalbe jer sa istom nije uspio kada nema pravo na naknadu troška od protivne stranke u smislu čl.386. Zakona o parničnom postupku.

Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu jer to nije parnična radnja neophodna za odlučivanje u postupku po žalbi, pa ni trošak za tu procesnu radnju nije potrební trošak u smislu čl.387. st.1 ZPP-a.

Predsjednik vijeća
Fikreta Hadžić